

VÉGRE ELÉRKEZETT ...

a várva várt evezős táborunk. Már hónapok óta készültünk erre a 6 napra, amikor lemegyünk a Mosoni Dunához és együtt kenüzünk. Mi, azaz a Turákók a tábori papunk Tipi és a 2 segítőnk Gelli és Tamás. Azt hiszem mindannyian nagyon élveztük ezt a pár napot, a tervezett és a kevésbé tervezett dolgok miatt is. Például az esti szalonnasütés, amikor elküldtek a kacsafarmról, az éjszakai puliszkafőzés, a kacsázások a vízparton, az utolsó éjszakai alvás a turista asztalokon. Rengeteget nevtünk, szupereket beszélgettünk, és jól elfáradtunk az evezésben. Ez volt a legkirályibb vízitúra a legkirályibb csapattal!

Maris

BESZÁMOLÓ

a **KÉSZ szeptember 11-ei összejöveteléről**, amelyen **Baranyai László atya A reformáció katolikus szemmel** címmel tartott előadást a „Reformáció 500. évfordulója” sorozatban.

Laci atya egy Timothy Keller idézettel kezdte: „Az Egyház a bűnösök kórháza, nem a szentek múzeuma”.

Az Egyház 2000 éves története során szüntelen megújulásra, megreformálásra szorult, mivel tagjai gyarló, esendő emberek.

A reformációt kiváltó belső és külső okokról szólva hallottuk, hogy azok a XV. századig nyúlnak vissza. A belső okok között szerepelnek az Egyház tagjai részéről elkövetett hibák, az Egyház belső erejét gyengítő tényezők (a nagy nyugati egyházszakadás, a dogmatikai bizonytalanság, a nominalizmus). A reformáció külső okai a társadalmi, gazdasági, politikai változások, a tudomány és a hit ellentétei, a kultúra és a kereszténység közötti kapcsolat meglazulása.

Lutherről megtudhattuk, hogy szerinte a hit egymagában elég, a jócselekedetnek nincs értéke. Ha pedig a hit egymagában elég, akkor 1. nem kell pap, aki feloldozzon, 2. nem kellene a szentségek, 3. nem kell a böjt, önmehtagadás, 4. nem kellene a bűcsük. Luther a szentségeket ki akarta szabadítani, csak hármát fogadott el: a keresztséget, a bánatot és az úrvacsorát, amelyek csak a hit által hatnak.

Kálvin János, a másik nagy reformátor tanításának a lényege predestináció. Eszerint az emberi cselekedetek nem számítanak, Isten döntése eleve meghatározza az ember sorsát. Követői megalkuvás nélküli vallásosságáért és szigoráért tisztelték, amelyről azt gondolták, hogy a követőket biztosan a mennyországra predestinálja, míg a többiek a kárhozat fiai lesznek.

Az evangélikusokra és reformátusokra testvéreinkként tekintünk, mindnyájan hiszünk Jézusban, és tanítása szerint akarunk élni.

Vermes Ágota

A ROMA MISSZIÓRÓL

Megbeszélést tartottunk az Esztergomban és környéken élő cigányokkal foglalkozó katolikus szervezetekkel.

Nagyon örült minden résztvevő a kezdeményezésemnek és megegyeztünk, hogy ilyen egyeztetést rendszeresen kell tartanunk.

Kimondtunk, hogy nem tudunk ugyan úgy dolgozni, de középpontba a Krisztusba és az Egyházba vetett hitet és ennek terjesztését, ápolását tettük, elsősorban roma testvéreink körében!

Nem probléma, ha párhuzamosan folynak hasonló tevékenységek (baba-mama klub, tanoda stb.), hisz bőven vannak rászoruló, tehát szükség is van mindenki munkájára, de egyeztessünk.

Imaórák megtartására mindenki igényt tartott. Mi Házunk-Önodi Sándor és Székely János püspök atya járt ki eddig, de püspök atya nélkül mostanság kevesen járnak. Jó lenne ismét megszólítani őket és Lúcia nővér felajánlotta, hogy elmegy Sándorral, mivel ismerik és elfogadják Őt. A CsÁÓ-ba is szeretnének imaórákat és a Kertvárosi cigányoknak is lehetne szervezni Sátorkőpusztára. Az imaórák megszervezésében a BCRoma Misszióra számítanak, de Lúcia nővér felajánlotta, hogy a szervezésben ennek a kezdeményezésnek az élére áll.

Kezdeményeztem egy kiadvány létrehozását, amiben az Esztergom és környéki cigány misszió lehetőségei lennének benne. Ez egy tájékoztató kiadvány lenne, hogy ki, hova, kihez tud fordulni ha valami kérdése van. Ehhez mindenki összeállítja, hogy mit tenne bele ebbe. A szerkesztést jó lenne, ha a Misszió vállalná! Nyomdai előkészítésre van fizetett grafikusunk az Intézetnek, ezért azt én vállalom, a nyomdai munkához pedig van szponzorunk a Maristáknak és vállaltam, hogy „jó” árajánlatot kérek a Spori Printtől. A legközelebbi összejövetelünkig mindenki összeszedi a saját anyagát. Ez 25-én lesz a Mi Házunkban.

Szeretettel, *Farkas Gábor*

ÖNISMERETI CSOPORT INDULT A PLÉBÁNIÁN (I.) *Michels Antal plébános, lelkipedagógus és Takách Gáspár pszichoterapeuta, addiktológus 20-ától kéthetente önismereti csoportot vezetnek a templomban. Plébánost kérdeztük:*

– Miért tartod fontosnak, hogy önismereti csoport működjön itt?

– A természetfeletti a természetesre épül: először legyünk emberek. A gyóntatásból fakad az a tapasztalat, hogy az emberekben sok gubanc van, főleg a kapcsolatok terén, és ezeket gyógyítani kell. Azáltal, hogy az ember ezt kimondja, a másik reflektál rá, meghallgatjuk egymást, már elindul egyfajta gyógyulás. Engem mindig foglalkoztatott a pszichológia és a lelki élet határmezsgyéje. Az Egyháznak sokszor komoly fenntartásai vannak a pszichológiával kapcsolatban, de amitől félünk, azt sokszor nem ismerjük. Vigyázva, de sok mindent be lehet emelni, bizonyos gyakorlatok nagy segítséget jelentenek a lelkipedagógiában. Gyóntatáskor sokszor fűtöttem bele lelki problémákba, megtanultam a keretét, hogy lehet erről beszélgetni. Nekünk korábban ezt nem tanították, pedig alapvetően fontos ez a fajta lelkipedagógia. Általában ha valakinek van egy kérdése, háromszor egy órát beszélgetünk, és utána elbúcsúzunk azzal, hogy ha megint lesz kérdése, újra eljöhét. Nem válik „függővé”, egy bizonyos problémát beszélünk meg.

A fellépésének első időszakában Jézus gyógyított, akkor még nem tanított. A gyógyításban benne van annak a lehetősége, hogy az emberek elgondolkodjanak azon, kinek az erejével tette mindezt. Megtörtént velem a csoda – de ki az, aki a csodát tette velem? A gyógyítás is egyfajta „előszoba”, segít eljutni a hithez. Ma mintha lemondanánk erről a gyógyító szeretetről.

– Papi tapasztalataidon kívül milyen tanulmányokat folytattál?

– A SOTE-n végeztem a lelkipedagógiai képzést, 2014-ben fejeztem be. Már 2002-ben felvettek, de akkor Esztergomból nem tudtam bejárni. Közben kerestem, hogyan tudok továbblépni, és rájöttem, hogy szakmai szempontból erre szükségem van. Aztán 2012-ben kikerültem Kárpátaljára, és onnan jártam a képzésre...

HÍVOM A CSALÁDOKAT 2017 SZEPTEMBERÉBEN (II.)

Manapság az életben sok minden aggaszthat minket, gyakran úgy érezzük, hogy ebben a mai világban nem is lehet keresztényként boldogulni. Bármibe akarunk belefogni, nehézségek jelentkeznek, és máris okot látunk a panaszkodásra. Ferenc pápa 2013-ban egy homíliájában elítélte a panaszkodást,

mondván, hogy az elveszi előlünk a reményt. Dr. Salvo Noè olasz pszichológus, akinek PANASZKODNI TILOS tábláját a Szentatya kifüggesztette irodája ajtajára, egy interjúban rámutatott, hogy ha a panaszkodásra összpontosítunk, akkor nem tudunk a problémáink megoldására figyelni. Így tehát a panaszkodás időpocsékolás. Arra kell koncentrálnunk, amivel javíthatjuk életminőségünket. Hozzuk működésbe a pozitív, keresztény erényeket, a szolidaritást, a másokkal való osztozást, a másik ember meghallgatását, a testvéri kommunikációt és segítségnyújtást, erősítsük a reményt. Sohase feledjük Jézus tanítását: „Öt verebet ugye két fillérért adnak? Isten mégsem feledkezik meg egyről sem közülük. Nektek pedig még a fejetek hajszálai is mind számon vannak tartva. Ne féljeteek tehát: sokkal értékesebbek vagytok ti akárhány verébnél.” (Lk 12, 6-7)

Hogyan tudtok a súlyos beteg, a kilátástalan helyzetbe került barát, a látszólag véglegesen megromlott kapcsolatban élő pár panaszkodására úgy reagálni, hogy az ne érezze szavaikat a „szerencsés” ember fölényes kioktatásának?

Aki rászokott a panaszkodásra, az már automatikusan csinálja. Panaszkodik, ha szépen süt a nap, mert akkor túl meleg van; panaszkodik, ha felhős az idő, mert az olyan nyomasztó; panaszkodik, ha esik az eső, mert akkor ő megázik. Hamar eljut oda, hogy bármi történik, vagy éppen nem történik, az azért történik, vagy nem történik, hogy neki ártson. A dolgokat csak a saját szempontjából értékeli, az, hogy az általa nehezményezett esemény vagy körülmény másokra, akár legközelebbi hozzátartozóira, házastársára, gyerekeire milyen hatással van, fel sem merül benne. Minden ellene van, mindent negatívan lát, mindennek ő az áldozata, a többiek meg nem törődnek vele, még csak nem is értenek egyet vele. Így aztán kapcsolatai másokkal, családjával, barátaival, munkatársaival is megromlanak. Jól indult házasságok mehetnek tönkre, ha a férj vagy a feleség belekerül a viktimizmus, az áldozatérzés hálójába.

Az önző, sikertelen ember könnyen válik „áldozattá”. Idézzetek fel rokoni, baráti, vagy ismeretségi körötökből olyanokat, akik az áldozatérzés hálójába kerültek? Hogyan sikerülhet az ilyenek kigyógyítása?

Sok keresztény családban is gyakori a panaszkodás. Okkal-ok nélkül panaszkodunk, a családtagok meg maguk is inkább megtoldják a panaszt, mintsem megnyugtatón a panaszkodót. Lássuk Isten szemével családjunk minden tagját és ismerjük föl bennük Krisztust. Csak akkor lehetünk teljesen jelen a másik számára, ha minden körülményről, saját érdekeinkről megfelelkezve adjuk oda önmagunkat. Erre Jézus a minta, mert amikor valaki közeledett hozzá, hogy beszéljen vele, rátekintett, szeretettel nézett rá. Az ő jelenlétében senki nem érezte mellőzve magát, mert Jézus szavai és gesztusai ezt a kérdést fejezték ki: „Mit akarsz, hogy cselekedjem veled?” (Mk 10,51, vö. AL 323)

Tud-e segíteni a családcsoporthoz azon a páron, akiről kiderült, hogy magukat mindenben sikertelennek érzik, úgy látják, hogy ők mindig áldozatok? Hogy lehet a csoport egységét ilyen párok panaszkodása, negatív állásfoglalásai ellenére megőrizni?

Mondd csak – fordult az osztályfőnök a kosaras lányhoz –, jól emlékszem arra, hogy a kosárlabdázás mellett testnevelő tanári képesítést is szereztél? Tanár úr jól emlékszik – válaszolt a lány –, csak van egy kis baj ezzel a képesítéssel: nem sikerült letennem a kötelező nyelvvizsgát, így nem kaptam meg a diplomámat. Hiába küszködtem, hiába gyötörtem magam a tanulással, nincs használható képesitésem. Kicsit sötéten látod a helyzetet – vette át a szót az osztályfőnök –, ha beadsz egy kérvényt a tanulmányi osztályra, engedélyezik a pótvizsgát. Aztán amíg ezt intézik, itt az iskolában felelevenítéd a nyelvtudásodat, ebben tudok segíteni, majd sikerrel levizsgázol.

Nálunk itt most az egyik tornatanár épp nyugdíjba készül. Szívesen alkalmaznánk egy friss diplomást helyette. A kosaras lány meg sem bírt szólalni. Tanár úr – motyogta, és elpityeredett –, ez fantasztikus! Jó, jó – csitította az osztályfőnök –, csak egy kikötésem van: ha valami nem tetszik, ha valamiről úgy látod, hogy lehetne szebb, lehetne jobban csinálni, ne panaszkodj, hanem azt találd ki, hogyan tudnád megszépíteni, mit tehetünk azért, hogy jobb legyen!

Bíró László, az MKPK családreferens püspöke